

3. Ar tam, kad nebūtų taikomas Muitinės kodekso 30 straipsnio 2 dalies a punktas, pakanka, jog muitinė nurodytų, jog neturi reikiamos informacijos, ar muitinė privalo pareikalauti informacijos iš gamintojo?
4. Ar muitinė turi motyvuoti, kodėl nenaudojo Muitinės kodekso 30 straipsnio 2 dalies c ir d punktuose numatytų metodų, jei ji nustato panašių prekių kainą remdamasi Reglamento Nr. 2454/93 ⁽²⁾ 151 straipsnio 3 dalimi?
5. Ar muitinės sprendime turi būti išsamiai nurodyta, kokią informaciją galima gauti Bendrijoje, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 31 straipsnį, ar tai ji gali padaryti vėliau, pateikdama išsamius įrodymus vykstant procesui?

⁽¹⁾ OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307.

⁽²⁾ OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3.

**2016 m. sausio 27 d. Augstākā tiesa (Latvija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje
Valsts ieņēmumu dienests/SIA „Veloserviss“**

(Byla C-47/16)

(2016/C 111/18)

Proceso kalba: latvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Augstākā tiesa

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: Valsts ieņēmumu dienests

Kita kasacinio proceso šalis: SIA „Veloserviss“

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą ⁽¹⁾, 220 straipsnio 2 dalies b punkte minima importuotojo pareiga veikti sąžiningai turi būti apibrėžiama taip, kad ji:
 - a) apima importuotojo pareigą patikrinti eksportuotojo gauto „A“ sertifikato išdavimo aplinkybes (prekių sudedamųjų dalių sertifikatus, eksportuotojo indėlių gaminant prekes ir kt.)?
 - b) [reiškia, jog] importuotojas veikė nesąžiningai vien dėl to, kad nesąžiningai veikė eksportuotojas (pavyzdžiui, kai eksportuotojas neatskleidžia eksporto valstybės muitinės institucijoms tikrosios sąnaudų kilmės, prekių sudedamųjų dalių vertės ir kt.)?
 - c) [reiškia, jog] pareiga veikti sąžiningai neįvykdyta vien dėl to, kad eksportuotojas pateikė eksporto valstybės muitinės institucijoms neteisingą informaciją, net jeigu pačios muitinės institucijos padarė klaidų išduodamos sertifikata?
2. Ar 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, 220 straipsnio 2 dalies b punkte minima importuotojo pareiga veikti sąžiningai gali būti laikoma pakankamai įrodyta remiantis bendru situacijos apibūdinimu OLAF pranešime ir OLAF išvadomis, ar vis dėlto nacionalinės muitinės institucijos turi surinkti papildomų įrodymų apie eksportuotojo elgesį?

⁽¹⁾ OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307.